

קהילתנו

מהנעשה והנשמע בבית מדרשנו

יוצא לאור ע"י קהילת חסידי אשלג טלז סטון

גיליון מס' 70 פרשת תזריע - מצורע ה'תש"פ

כניסת השבת	יציאת השבת ר"ת	כדאי לקבל שבת מוקדם	הפטרה:
18:49	20:32	לרפואת עם ישראל	" "

'חודש אייר - אני ה' רופאיך'

נכנסים אנו לחודש אייר המסוגל לרפואה, הרפואה הטובה ביותר היא ההסתכלות בעין טובה על הזולת - להעריך בערכו של החבר ולחפש בטובתו

לאור המצב בו אנו נמצאים

- תורה -

מגנא ומצלא

נפתחו שיעורים חדשים וקבוצות לימוד חדשות עם מאות משתתפים

לאור קריאתו הקדושה של כ"ק מן אדמו"ר שליט"א על החובה והזכות להרבות בלימוד התורה שהיא מגינה ומצילה מכל המגיפות.

נפתחו שיעורים חדשים בבית מדרשנו וכדלהלן:

- שיעור **במתן תורה** לנשים בשעה 10:00 בבוקר.
- שיעור **בפתיחה לחכמת הקבלה** בשעה 18:00.
- שיעור **בזוהר הקדוש** בשעה 20:00 בערב.
- שיעור **בפרשת השבוע** מדי יום חמישי בערב.

יצוין כי רק בשבוע האחרון הצטרפו מאות מאזינים המקשיבים מבתיהם לשיעורים.

כמו"כ נפתחו **קבוצות חדשות** ללימוד ספר 'פתיחה לחכמת הקבלה' ע"י מגידי שיעורים מחשובי לומדי בית מדרשנו.

את השיעורים ניתן לשמוע גם דרך **קול הלשון**.

המקרבים אליו ולא בדברים המביאים לביטול תורה ותפילה וח"ו כמעט כל התורה! והאם אין אלה ח"ו ייסורים של 'וישליכם?' שורות אקוטאליות כל-כך.

"האם אפשר לומר שהקב"ה מייסר אותנו בייסורים של אהבה, ייסורים של טובה, כאשר ההשלכות של ייסורי הקורונה הן ביטול תלמודי תורה, ישיבות, בתי כנסת ומקוואות?"

את התשובה לכך מוצא רבי קלונימוס קלמן בפרשתינו אנו, פרשת מצורע. בפרשה בו אנו מצווים על נגעי בתים – נגע מופיע בבית לאחר שבעת ימי טומאה בו אנו פורשים מהבית, ועדיין

הנגע אינו מסתלק, יש להרוס את הקיער הנגוע, וחז"ל מספרים שנגעי הבתים היו מגיעים לטובתם של ישראל כי האמורים

שהתגוררו בארץ - ישראל הטמין אוצרות בכותלי הבתים והנגעים שהגיעו, חייבו את היהודים להרוס את הקירות כך הובילו אותם אל האוצרות שחבויים היו במעבה הקיר.

ומכאן התשובה, ובלשוננו של ההילגליער פיאססצ'נער: "לכן רואים בתורה שהגם שנגע הבתים טמאה ומטמאה הייתה, ומכל מקום עשה בה ה' שלוחות לטובת ישראל, מתחילה טומאת שבעת ימים ואח"כ מתגלה המטמון..."

ובמילים של ימינו: גם כשנולדה טומאה, גם שאנו נופלים למצב של כביכול ריחוק מהקב"ה בלי תורה כראוי, בלי תפילה בציבור, בטלי טהרת המקווה – עדיין עלינו להאמין ולדעת שהכל לטובה ולהכיר בזה שגם המצב הנוכחי הוא כולו טוב עלינו. (הדברים האחרונים ממאמרו של יקותיאל יהודה גנזל)

נכנסים אנו לחודש אייר חודש זיו עליו דרשו רשמי רשומות את הפסוק 'כל המחלה אשר שמתו במצרים לא אשים עליך כי אני ה' רפאך ר"ת אייר המסוגל לרפואה יותר משאר החודשים, הדבר נטבע מאז היו אבותינו במדבר עת שהתחילו לאכול את הלחם אבירים – המן שהיה לחם רפואה שריפא את עם ישראל מכל המחלות.

בימים אלו של ימי ספירת העומר בהם כלל ישראל מתאבל על מיתת תלמידי רבי עקיבא שמתו מפסח ועד עצרת כיון שלא נהגו כבוד זה בזה, עלינו להתחזק ביתר שאת ויתר עוז

במידת עין טובה על הזולת לדעת להכיל אחד השני להעריך בערכו של החבר ולחפש בטובתו, וזוהי הרפואה הטובה ביותר להסיר מאתנו כל מחלה וכל פגע רע.

ד"ש מגטו ורשה

נסיים בדברים שכתבם הרה"ק רבי קלונימוס קלמן מפיאסצא זי"ע הי"ד, בעל החובת התלמידים' בספרו 'אש קודש' המאגד בתוכו את דברי התורה אשר דרש בלבט בתוככי גטו ורשה מוקפת האימה.

"יודעים ומאמינים אנחנו שכל מה שעושה לנו, אפילו כשחש ושלוש מלכה אותנו, הכל לטובה היא. אבל כשרואים כעת שלא בייסורי הגוף בלבד שהוא מלכה אותנו, אלא גם בדברים שמרחיקים אותנו ממנו יתברך: אין חיידר לתינוקות של בית רבן, ולא ישיבה, לא בית המדרש להתפלל בציבור ולא מקווה וכדומה, אז ח"ו ספק חשש עולה בקרבנו, האפשר שגם עתה כוונתו יתברך לטובה? הלא אם הייתה כוונתו הייתה לטובה היו לו לייסרנו בדברים

בית המדרש הגדול דחסידי אשלג

ברכת מזל טוב

בשם לומדי ומתפללי בית מדרשנו אנו משגרים ברכת מזל טוב חמה ולבבית קמי ידידנו הנכבד

הר"ר **חגי אייכלר** הי"ו

לרגל הולדת בתו במזל טוב

יהי רצון שיזכו לגדלה לתורה ולחופה ולמעשים טובים

המאור שבתורה

מאמר שבועי ע"פ תורת רבותינו הקדושים

מי מדבר לשון הרע על הבורא

"זאת – תהיה – תורת – המצורע – ביום – טהרתו – והובא – אל – הכהן".

הפעם נישא כנפיים ונעופה אל גזיזה של הכנה שורשית ועדינה, במהותה הנוראה של לשון-הרע. רוב העולם סבורים כי לשון הרע הוא עניין שבין אדם לחברו, לשכנו, לכני ביתו. ההבנה הפשוטה היא, שאומנם לשון הרע היא עבירה על ציווי ה' ויש עליה עונש חמור, אך היא עדיין גזורה במחנות בני האדם.

ואין הדברים מדויקים כלל וכלל, וננסה להסביר.

מצורע – מוציא רע. חז"ל מסבירים "לפי שעל לשון הרע באים נגעים". יהודי שיש לו טענות וטרוניות על הנהגת הבורא, וכי הקב"ה שדרכו להיטיב מציב לפנינו מציאות שלילית, שבה הרשע חזק מנצח ומתעשר

ומשפיע, ואילו הצדיק סובל ונרדף, יהודי כזה מדבר לשון הרע על הקב"ה!!! כל דיבור שיש בו ביקורת שלילית, אפילו מרומזת, על התנהלותה של המציאות

המתרחשת נגד עינינו, היא לשון הרע על אבינו שבשמים (מנהל העולם, עושה חדשות ובעל מלחמות) כאילו הם מבינים טוב ממנו איך צריכה להיות המציאות.

יהודי שכזה כביכול יוצא חוצץ נגד ההנהגה העלומה של השגחת הבורא, שהוא "טוב ומיטיב לטובים ולרעים" והכל טוב. אין לשון הרע נוראה מזו!!! מה קורה כאן בעצם, ומאין נובע העונש של מחלות ונגעים?

עיקר העיקרים בעבורנו כעבדי ה', להיות רחומים וחנונים, כמו הקב"ה. ואם הגוף העכור, הוא הנחש הקדמוני, טוען מלהג ומלגלג שהקב"ה לא רחום וחנון, וכי ענייני העולם מתנהלים שלא כהוגן ושלא כדין בגלל פלוני או אלמוני, הוא חוטא בלשונו נגד הבורא, ועוקר מן השורש את עבודת האדם ככאמין, בכל מכל.

ולכן באים הנגעים על הגוף כי הוא זה שמפיץ כפירה זו. יש ענג, על הנהגת ה', על הסתכלות חיובית וטובה, ואין ענג נפלא מזה. אך אם משתבשות המערכות, ה"ענג" הופך ל"נגע", למחלה ממאירה הטורפת נפש וגוף.

"ביום – טהרתו – והובא – אל – הכהן". פרוש: הכהן מידתו חסד, חסד הוא נתינה. כשיהודי לא מתחשב בגופו החומרי, בדעתו העכורה, ומוותר על האהבה העצמית שלו למען הזולת ולמען ה', הוא זוכה לאור האמונה הזך והמצוחצח. וזו בחינה של "זאת", תורת האמונה ומתי? "ביום טהרתו". יום הוא בבחינה של הארה, וזה האור המטהר את הלב לתת לזולת, ואת המוח להאמין בהנהגה שמעל הטבע מעל להגיון

האנושי הרדוד. "יום טהרתו" תלוי ב"הובא אל הכהן", אל אושיות החסד האלוקי. יהודי שלא הולך למעלה מהדעת ונגד האהבה העצמית, הוא אבוד.

נמצאנו למדים שעיקר לשון הרע הוא בין אדם למקום. ולכן יש להיזהר וכך מלצייר ציורים רעים על הזולת

שמביאים שנאת חינוך, שמביאים נגעים, נעצרים ונבלמים, ואם לא מתקדמים, נופלים. עלינו להרגיל עצמנו לפעול למען הזולת מעל לטבע, מעל לשכל ולדעת, ובאותו מידה לפעול למען הבורא. וזו מטבע שיש לה שני צדדים,

ובחלט כדאי שהיא תיטמן בכיס הרוחני שלנו.

עצתך תנחני

עצות וחיוקים מאת כ"ק אדמו"ר שליט"א

סוד השבת

סוד השבת, שבת נקרא שבת מנוחה שבת שלום, שלום הוא מלשון שלימות בכל התפילות של השבת מופיע המושג של מנוחה, מה הסיבה?

כי השבת הוא מעין עולם הבא ששת ימים ניתנו לנו לעבודה לטרח לנסות השלים את כל החסרונות לנסות לתקן את מה שצריך תיקון, שישה ימים אנו אמורים לעבוד על הרצון לקבל על אהבה עצמית, ששה ימים אנו אמורים להבחין שאנו נמצאים בתוך מצרים בתוך מציאות של אהבה עצמית וצריך לתת יגיעה רבה לצאת מהעולם הצר לעולם רחב של אהבת הזולת אבל ביום השביעי שבת וינפש היום השביעי הוא שבת מלשון שביטה אסור לעשות בו מלאכה כי היום השביעי מסמל את המטרה הסופית, המטרה הסופית מראה כי יש סוף למסע, הסוף הוא שנצא ממצרים, שנצא מאהבה עצמית ונבוא לחיים אמיתיים של אהבה הזולת, של דביקות בבורא - שאור האלוקי ממלא אותן זה מכונה עולם הבא, וגן עדן.

וכיון שהקב"ה רוצה לתת לנו מושג מסוף המסע מהעוה"ב מהמציאות העתידית לכן נתן לנו את השבת כל ששה ימים יש יום שאסור לעשות מבטא את השלימות שאין צורך במלאכה, לכן בזמן שעושים מלאכה אנו כופרים בזה שיש סוף למסע שיש מציאות עתידית של גן עדן, של אור בלתי נפסק שלימות בלתי נפסקת לכן אסור לעשות מלאכה ביום השבת.

אומרים חכמים 'מי שטרח בערב שבת הוא יאכל בשבת', לפי פשט הדברים קשה להבין מהו החידוש בדבר? אך לפי דברנו מי שמנסה לצאת מהעבדות של אהבה עצמית לאגו לרצון לקבל ככל שהאדם יותר עובד ויותר מתייגע מתפתח אצלו צורך להרגיש את האור האלוקי שנותן לנו את הכח והמסוגלות לאהוב אחד את השני, ושנאמין בבורא ונאמין אחד בשני, וכאשר מגיע אור השבת לפי שיעור הטרחה שטרחנו בששת ימי המעשה כך שמגיע לשבת נוכל להרגיש את אור השבת, לכן יש כאן ערך הפוך מי שלא טרח בששת ימי המעשה השבת היא בילו עולם ומצב קשה אבל מי שטרח בששת ימי המעשה ומתגעגע לבורא ויש לו כיסופין לבורא הוא מתגעגע לשבת כל ששת ימי השמעה והוא מקבל את השבת מוקדם ומוציא אותו כמה שיותר מאוחר.

הארה רוחנית

איך מתבטאת אצל האדם הארת רוחנית שאלה טובה, הארה רוחנית יש לה כמה וכמה פנים, הפן הראשון הוא כאשר האדם מרגיש שמחה מעשיית המצוות, מהקשר עם הבורא, כאשר האדם מרגיש את המציאות האלוקית, זה יכול להיות דקה אחת, חמש דקות, יום שלם, הדבר תלוי בזכות שיש לאדם, זה נקרא הארה רוחנית שהוא מרגיש את מציאות הבורא, והארה רוחנית זה בוודאי מלווה בשמחה ובתענוג, זה המושג האמיתית של חזרה בתשובה, מדוע? כי כל נשמה היא חלק אלוך ממעל, וכאשר האדם שב בתשובה הוא חוזר למקור שממנו בא.

עוד הסבר למושג אור רוחני, הסבר קצת יותר גבוה זמן שאדם מרגיש תענוג מהשפעה ונתינה, שזה היפך הטבע שלנו, שהרי מצד הטבע אנו מרגישים תענוג בקבלה, ואי תענוג בהשפעה, אבל כל כמה שאדם מזכך את עצמו הוא מרגיש תענוג והארה מנתינה – והשפעה, וזה נקרא אור רוחני.

אמונה נגד קורונה

דיבורי אמונה התחזקות בעקבות המצב בו אנו נמצאים

השמירה על הלשון היא הערובה להצלה מהמגיפה

מאמר מיוחד מאת הרב אשר קולבסקי שליט"א

אם נשמור על הפה והלשון לבל ירעו ויזיקו – יעקב אבינו יבוא לשמור עלינו לבל ניזק או ניגנף חלילה. אם נקבל על עצמנו ללמוד בספר 'חפץ חיים' בקביעות, בהתמדה, מדי יום ביומו למען ניזהר ונישמר – נהיה מוגנים היטב. כי ככל שנשתמש בפה לשימוש הטוב והנכון שלו – כך נזכה שהוא יגן וישמור עלינו מכל מחלה ומצוקה!

אחים יקרים, הנה עוד משמעות למילים 'מוות וחיים ביד הלשון'. השומר פיו ולשונו, זוכה לשמירה עליונה, להגנה רוחנית, יעקב אבינו – ישראל סבא, עומד ומגן עליו מפני מחלה, מגיפה, צרה ומצוקה. וככל ששומרים את הפה והלשון טוב יותר, כך הופך הפה ממעביר מחלות לחיסון עוצמתי, ממדביק בנגיפים לביטוח חיים!

חסד עשה ה' עם הדור שלנו, כאשר הכהן הגדול מאחיו – ה'חפץ חיים' זצ"ל, חיבר עבורנו ספרי הדרכה וחיזוק מפורטים ומדוקדקים ללמדנו את הדרך נלך בה, ספרי 'חפץ חיים' ו'שמירת הלשון'. זה הזמן לקבוע לימודנו בספרים אלה, ואם כולנו בבית – זה הזמן לקבוע שיעור משפחתי משותף, שיישאר עימנו הנכנס צאן ברזל גם ככלות המגיפה.

אחד המיוחדים ברבני העיר בני ברק היה הגאון רבי בן ציון פלמן זצ"ל, שכיהן כרב קהילת 'נחלת משה'. מנהג יפה עשו בקהילה, במסגרתו כל בחור בר מצוה נכנס לשיחת הדרכה מרב הקהילה מספר שעות טרם מעמד ה'בר מצוה', בו נסך הרב בחתן הנרגש דברי מוסר וחיזוק, עידוד והדרכה לקבלת עול תורה ומצוות בשמחה ובטוב לבב.

השיחה כללה דברים אישיים, ולצידם דברים כלליים שהרב נהג לחזור ולשנן באוזני חתני בר המצוה כולם.

קולבסקי היה מומחה מובהק בעל ספר 'הפרדס' זצ"ל, אשר כתב כי כל קבלה שחתן בר מצוה מקבל על עצמו בליל שמחתו, ומתכוון לקיימה בכל לבו ונפשו כל ימי חייו – זוכה הוא לסייעתא דשמיא לעמוד בקבלה הזו. כדי לחזק את הדבר ולעודד את חתן בר המצוה לקבל קבלה טובה כזו, נהג להפטיר:

'ואני מכיר אישית, חתן בר מצוה שקיבל על עצמו במעמד ה'בר מצוה' שלו להישמר ולהיזהר מכל לשון הרע, והחל ללמוד באופן קבוע את ספרי 'חפץ חיים' ו'שמירת הלשון', וזכה באמת לעמוד בקבלתו זו: הקדוש ברוך הוא שמר עליו לבל יחסא בלשון הרע, והוא הצליח לשמור את פיו ולשונו תמיד!'

כמובן, איש לא ידע מי הוא אותו אדם מסתורי, שקיבל על עצמו קבלה טובה כל כך ובורא עולם סייע לו לעמוד בה. הרב פלמן מעולם לא חשף את זהותו, וגם לא סיפר מנין לו שהיה אדם כזה. הוא פשוט שב ושינן את העובדה שהיה כזה איש, ונתן לחתן הבר מצוה להסיק את המסקנה שכדאי גם לו לקבל על עצמו את הקבלה הטובה הזו...

עד ליום בו הדבר נחשף, ומעשה שהיה כך היה:

לאחר פטירת הרב פלמן, ביקשו בני משפחתו להוציא ספר לזכרו, הוא הספר הנפלא 'ללא שם'. לצורך כך, ראינו את אחותו – הרבנית צירה פלשניצקי תלית"א, אשר גילתה את הסוד: ביום רביעי, אור ל"ד סיוון תש"ח, נערכה שמחת 'בר מצוה' צנועה באולם שעי" בית הכנסת 'היכל מאיר' בתל אביב. חתן בר המצוה היה עלם צעיר בשם בן ציון, ואביו, הלא הוא הגאון רבי שמואל פלמן זצ"ל, רב הקהילה.

רבים באו להשתתף בשמחה, לברך ולהתברך, וחתן הבר מצוה שיתף פעולה היטב. לחץ ידיים בחדווה, חיך לכולם, הודה על המתנות וענה 'אמן' בכוונה על הברכות. ולמרות זאת, חדי עין הבחינו כי הבחור לא באמת שקוע בשמחתו, משהו מעיב עליו. אחותו סיפרה כי הביטה בעיניו וראתה כי הוא נסער, מוטרד, אולי אפילו מודאג, והתקשתה להבין מה כל כך מדאיג את החתן – שכלפי חוץ

המשך בעמוד אחרון

הימים שאנו בעיצומם, ימי מחשבה והתבוננות הם. 'לך עמי בוא בחדריך', כל איש ואיש מתכנס בביתו ומפנה את תשומת לבו פנימה, מנסה להבין מה עובר עלינו, על מה עשה ה' ככה, מה קורה בעולמנו בימים טרופים אלה. כל בעל נפש מרגיש וחש שמשמים מדברים איתנו, מעוררים את תשומת הלב שלנו, מבקשים שנעמיק לברר על מה ולמה הסער הגדול הזה.

אלו ימים בהם נגיף קטנטן, מזערי ופצפון, הופך עולמות ומשבש סדרי יקום. אלו ימים בהם כל אחד רואה בעיניו עד כמה יש מי שמנהל את העולם, מוביל יצור אפסי להשבת מדינות ענק. פתאום מתחוויר לעינינו עד כמה האדם – מוצלח, גאון, משכיל, ומוכשר ככל שיהיה – הינו אפס מאופס מול בריה זעירנית וחסרת חוליות, שבורא עולם שולח לשתק את העולם כולו.

משמים, הפכו את ימי השגרה וההכנות הקדחתניות לפסח לימים של פסח זמן, הפסקה מאולצת מהתוכניות המקוריות לטובת ישיבה כמעט באפס מעש, כל אחד במקומו הוא. אלו רמזים עבים מאוד, הבהרה שנדרשים מאיתנו חשבון נפש ומחשבה, חישוב מסלול חיים מחדש ושינויים דרמטיים באורח חיינו.

מי יכול לומר שהוא יודע על מה נדרש עם ישראל להתעורר בעת הזו. אין לנו אלא לעיין בספרים הקדושים המצויים לנו את הדרך נלך בה, מהם נלמד את כיווני החשיבה וההנחיות המעשיות הנדרשות מאיתנו לעת הזאת, במה עלינו להתחזק וכיצד עלינו לפעול כדי לנצל את העת הזו בצורה נכונה, לקבל את ההחלטות הנבונות, ולמנף את התקופה זו לרווח רוחני נצחי.

הבה נבחן רגע דרמטי בתולדות העם

היהודי, הרגע בו יעקב אבינו – בחיר האבות להיפרד מבניו – 12 השבטים שהקימו את עם ישראל, והוא קורא להם ומנחה אותם לגבי דרכי הפעולה לאורך כל חיי העולם היהודי. תחת הכותרת 'האסוף ואגידה לכם' הוא מכנס אותם סביב מיטתו, ובדברי יעקב אלה מגלה הרה"ק בעל 'האוהב ישראל' מאפסא זי"ע בפרשת ויחי משמעות כבירה ונשגבה, שמדברת בדיוק לתקופתנו אנו:

יבואו ימים, אומר יעקב אבינו לבניו, בהם עלולים לבוא עליכם חלילה צרות ואסונות, מחלות ומצוקות קשות. דעו בניי, שכל אלו הם בגלל ה' מוצאות הפה – חמשת חלקי הפה בהם אנו מדברים, הפה הוא מחולל הצרות הגדולות ביותר, מעביר את המחלות ויוצר את המצוקות. לא, לא רק בהעברת חיידקים ונגיפים, אלא גם ובעיקר כי הדיבור האסור, שימוש בפה למטרה לא טובה, אמירת דברי גנאי ולשון הרע על הזולת – אלו מחוללי אסונות ומגיפות, אלו מביאים עלינו את הצרות כולם!

ואם רצונכם להישמר מפגעים אלה – ממשיך יעקב אבינו ורומז – האסופו – אספו את חמשת מוצאות הפה, חמשת חלקי הפה שמדברים, כנסו אותם לאסיפת חירום כדי שיעלו רק בצורה הנכונה, רק לדברי תורה ותפילה, דיבורי חסד והארת פנים. כי כל עוד הפה מחולל אסונות בשיחה – הוא עלול לחולל אסונות בציבור! כל עוד הפה מחולל רעות בדבריו – הוא עלול לחולל רעות בקהל כולו! כל עוד הפה מעביר גנאי ורוע מאיש לרעהו – הוא מעביר גם מחלות ונגיפים בין האנשים!

ואדרבה, אם אוספים את מוצאות הפה לחשיבה מחדשת, לשימוש נכון, לבצע בעזרתם רק דיבורים טובים, רוחניים, מעוררי טוב, אזי 'ואגידה לכם' – יעמוד יעקב אבינו וייאגד עימנו, לשמור עלינו, להצילנו מכל רע, לבטח אותנו מכל מגיפה. כלומר, המשך ההתפשטות והשלכות המצב הנוכחי תלויים בכל אחד מאיתנו:

מאת הרב שפטיהו שי סגל הלוי שיחי

ימי בידוד לאומי: טיהור עצמי – שאהיה ראוי לחבריי ונקבל תורה

אנו נתונים בימים של גזירת בידוד לאומי, כל אחד במקומו, מטעם "ונשמרתם מאוד לנפשותיכם".

אמנם, ימי ספירת העומר הם גם ימי הכנה למתן תורה שבחג השבועות, הכנה בהכשרת הלב והמעשה, כמובא בראשונים ואחרונים.

וכאן הבן שואל: הרי כלל מסר לנו בעל הסולם זיע"א, שכל עניין מתן תורה מתאפשר דווקא כאשר כלל האומה מתאחד באהבה הדדית, הבאה מתוך חשק דבקות בה' (ראו מאמריו "מתן תורה" ו"הערבות", בספר: "מתן תורה"). אם כן, איך נגיע ונהיה מוכנים למתן תורה, כאשר אנו מבודדים זה מזה, שזה הפוך מהתאחדות!?

לגבי תנאי מתן תורה בהתאחדות האומה, כתב בעל הסולם במאמר "מתן תורה":

"...**כוונת הבורא ית' על הבריאה** מעת שנבראה הוא – להודיע את אלקותו לזולתו: כי דבר הודעת אלקותו הוא מגיע להנבוא [ומושג אצל הנבוא] במדת שפעו הנעים [של ה'] ההולך ומתרבה אליו [=אל הנבוא], עד שיעור הרצוי. שבאלה מתרוממים השפלים בהכרה אמיתית להיות למרכבה אליו ית' ולדבקה בו, עד שמגיעים לשלמותם הסופי.

...**מהות התורה והמצות** הנתונות לנו ואת הנרצה מקיומם, בשיעור שהורונו חז"ל, (ש)הוא: [מימוש והכנה ל]תכלית כל הבריאה הגדולה הערוכה לעינינו [שהיא, כנ"ל, הגעה לדבקות בה' והנאה מהנועם העליון]...

[**פעולת התורה והמצוות על המקיים הלב והמעשה שיהיו כ'מידת' הבורא – להשפיע טוב לאחר. בכך יידבק הנבוא ברצון הבורא, בכל מצבי חיינו:**] וע"י סגולה הטבעיית שבעסק התורה ומצוות [הנלמדים ונעשים בשלמות] לשמה... הרי נמצא הנבוא הוא הולך ומתפתח ופוסע אל על בדרגות ומעלות הרוממות האמורה, עד שמספיק לאבד מקרבו כל הניצוצין של אהבה עצמיית, וכל מצותיו שבגופו מתרוממים ועושה את כל תנועותיו רק [על מנת] להשפיע [=לזכות לאהוב את זולתו ולהיטיב לו] באופן אשר אפילו ההכרחיית שהוא מקבל, זורם ג"כ לכונת ההשפעה, כלומר כדי שיוכל להשפיע...

הנה הוכחנו לעינים אשר כל פרט ופרט מהתרי"ג מצות שבתורה סובבים על קוטבה [נשען ויונק מהעקרון] של המצוה האחת – של 'ואהבת לרעך כמוך'.

[**למצב "ואהבת" והשפעה גמורים, חייבים התגייסות האומה כולה לעניין:**] ונתבאר, שקוטב זה אינו בגדר של קיום זולת באומה שלימה שכל חברה מוכנים לדבר...

אמנם מקודם שבאו ונתרבו לשיעור אומה שלימה, ואין צריך לומר בזמן האבות שהיו רק יחידים בארץ, לא הוכשרו באמת לקיים התורה על אופנה הרצוי, כי במספר קטן של אנשים אי אפשר אפילו להתחיל בענין עסק המצות שבין אדם לחבירו כפי הקוטב [=סביב העקרון] של ואהבת לרעך כמוך".

אם כן, חוזרת שאלתנו וצפה במלוא עוזה:

כיצד נכין את עצמנו למתן תורה, בהתאחדות האומה בהשפעה הדדית, כאשר נגזרה עלינו הפרדה איש לנפשו וביתו!?

אכן, סוד העניין הוא **בקשר שבין אהבת התורה והארתה בלבנו וחיינו, לבין אהבת הזולת בשלמות**. כתבו קדושי עליון, שכל זמן שלא נשלמה בלבנו האהבה לכל בן ישראל, לא תיקשר התורה אלינו ובנו!! ואם כן, זה סוד הימים האלה: להכין את לבנו, שנכיל, נשמח ונאהוב כל יהודי, ונסיר כל חציצה, עוינות ועין רעה על כל יהודי. זוהי הכנתנו להתאחדות הכלל-ישראלית הגדולה, שבזה באמת "קרבנו לפני ה' סיני".

וכך כתב רבי נחמן מברסלב צדוק"ל (שיחות הר"ן, צ"א):

"סגולה להתמדה שיזכרה להיות מתמיד בלמודו, הוא להזהר לכלי לדבר על שום איש ישר'אלי.

כמו כן פשהפלה היא זפה זאי האהבה בשלמות, זבל פשיש להפלה איזה חסרון ומום, זאי בנדאי אין האהבה בשלמות; כמו כן התורה נקראת: 'פלה', כמו שפתיב (דברים ל"ג, ד'): 'יתורה זנה לנו משה מורשה', ודרשו רבותינו, זכרונם לברכה (ברכות נ"ז פסחים מ"ט): 'אל תקרי: 'מורשה', זלא: זמאורסה' [ואם כן, האהבה לתורה היא בשלמות – כאשר היא יפה בשלמותה בעינינו, כמו הכלה].

זכל זאחד מישר'אל יש לו אות בתורה, פי ששים רבוא אותיות התורה – כנגד ששים רבוא נשמות ישראל. וכשיש חסרון זאחד מישר'אל, נמצא שיש חסרון בתורה – ששים [בתורה, כנ"ל, נמצאים וכוללים] שרש נשמות ישראל כנ"ל. ועל כן בנדאי אי אפשר לאהב את התורה בשלמות זבל [=אלא] פשיזהר מלדבר על שום ישראל ולכלי למצא שום חסרון בשום ישראל. [כי אז ורק אז] נמצא שאין בהתורה [היעושה] משרש נשמות ישראל] שום חסרון ומום [כי בכל 'חלקיה', שהם נשמות ישראל, אין שום מום בעינינו]. זאי בנדאי זאהב את התורה מאד זאי זתמיד בלמוד התורה מגדל האהבה פנזפר לעיל...".

יהי רצון שנזכה לאהוב את כל אחד מישראל כנפשנו; נידבק בכך בתורה ובנותן התורה; ונהיה מוכשרים כרצון אבינו שבשמיים להיכנס איתו לחופה ככלה, בחג השבועות הבא עלינו לטובה!

שיחה מיוחדת עם הרב אהרן מרגלית שליט"א

חיזוק מיוחד לתקופה בו אנו נמצאים - לחיות עם אמונה!

הרב אהרן מרגלית חלה בילדותו בפוליו, היה משותק בכל גופו ולמרות הכל הצליח להשתקם, הפך לאיש עסקים מצליח ולשופט בבית הדין לעבודה בבאר שבע. הוא התמודד שוב מול מלאך המוות כשהתברר לו שהוא לוקה במחלה ממארת וקטלנית במיוחד, ונגד כל הסיכויים החלים ממחלתו. מאז הוא חלה והבריא פעמיים נוספות, אבל הוא מתעקש בתוקף: "הייתי חולה רק שמונה דקות."

פנינו לרב מרגלית, וביקשנו שייתן לנו הדרכה איך עושים זאת בפועל? איך אפשר לנצל את האמונה בבורא עולם בצורה יעילה כל כך, ולהפוך אותה לכלי נשק עוצמתי שמנצח את כל הקשיים והמשברים, ואפילו את הטבע בכבודו ובעצמו?

"הדבר הכי עוצמתי שאני יכול לומר בעניין הזה, זה להיזכר בלילה הגורלי שבו נודע לי לראשונה על על כך שאני חולה ושאיני בסכנה ממשית.

היתה אומנם הכנה מסוימת במשך כמה חודשים קודמים, היו סימנים, עשיתי בדיקות, פעמיים ביופסיה וקיבלתי תשובות שהכל בסדר. אבל חלפו שמונה חודשים והפעעון שהופיע על הפנים שלי הולך וגודל. הייתי אצל הרב אלימלך פירר. הוא העיף מבט על הפצעון ומיד אמר לי "זה לא גידול שפיר", בניגוד לחוות דעת הפתולוגיות שקיבלתי. אמרתי לו, אבל הרופאים אמרו שזה שפיר ובדיקות המעבדה אישרו את זה, אבל הרב פירר אמר לי "אני אומר לך זה לא הימנעויה וסקלארית".

בהנחיית הרב פירר אני מבקש מהרופאים בארץ שיכינו דגימות, ומוצא יהודי שנוסע לניו יורק. הוא מבטיח לי שהוא נוסע דבר ראשון למנהטן, לקליניקה של פרופ' אקרמן, אליה הפנה אותי הרב פירר. כעבור מספר ימים מהיום שהגיעו הדגימות למרפאה, הודיעה לי המזכירה של אקרמן שאני אקבל תשובות עד הערב לפי שעון ניו יורק. מסרתי לה את מספר הפקס שלי בבית, וב-12 וחצי בלילה אני יושב עם הבת שלי שהיתה אז נערה כבת 16, לא

הייתי לחוץ ולא לרוגש, אחרי הכל כבר עשו פתולוגיה פעמיים, והכל היה בסדר. אשתי הלכה לישון כבר שעה קודם.

פתאום מצלצל הפקס, ניגשתי לקחת את הדף שהתקבל. הכל כתוב באותיות לטיניות, צפוף מאוד, לא הבנתי את התשובה, אבל ראיתי שזה מפרופ' אקרמן, והצלחתי להבין שכתוב שם, 'אנגיו סרקומה'. נכנסתי ללחץ, שלחתי את הבת שתלך לישון, ומיד העברתי את המסמך בפקס לאחי מנחם המתגורר בלונדון. ביקשתי ממנו שייכנס לביתו של השכן שלו הרב חיים אליהו קרנקרט, הוא בן דוד של רעייתי ונחשב למומחה רפואי, מעין המקבילה הבריטית של הרב פירר. כמובן שהטלפון לא נח לרגע, אני בלחץ היסטרי, מנסה לברר מה זה אומר, ואחרי שלושת רבעי שעה מתקשר אלי השכן של אחי: "ר' אהרן", הוא אומר לי ביידיש, "עס איז א שווערע פעקל", או בעברית, זה 'תיקי רציני מאוד.

הוא עווד אותי שלא אאבד תקוה וניסה להרגיע אותי שהוא מכיר את גדולי הרופאים ויכול להפנות אותי אליהם, אבל הוא רוצה שאני אבוא אליו מיד במוצאי השבת ללונדון. "עזוב הכל וצא לדרך אבל אל תהיה בלחץ..."

לא כל כך הבנתי איך אפשר לעזוב את הכל ולהגיע במהירות ללונדון, בלי להיות בלחץ. ואם לא די בכך, אחרי כמה דקות מתקשרת אלי אשתו ומנסה להרגיע אותי "אנחנו רואים פה הרבה ניסים גלויים", היא אומרת לי. "אנחנו רואים כשאפילו חרב חדה מונחת על צווארו של אדם, ובכל זאת אסור להתייאש". אחרי שיחת העידוד הזו, כבר הבנתי שהמצב שלי באמת באמת קשה מאוד...

לאט לאט התחילה התמונה להתברר. הבנתי שמדובר באנגיו סרקומה, זו מחלה מסוג נדיר שמעטים הם האנשים שהיה להם אותה בראש. הפרוטוקולים מאוד נוקשים בעניין הזה, כל הסרה של גידול מהסוג הזה מחייבת ניקוי מוחלט של 2 ס"מ מהרקמות לכל צד נוקשים בעניין הזה, כל הסרה של גידול מהסוג הזה מחייבת ניקוי מוחלט של 2 ס"מ מהרקמות לכל צד מקצה הגידול. במקרה שלי הגידול הוא בין העין למוח, מה שאומר שאין איפה לחתוך.

אחי התקשר לפרופ' אקרמן מניו יורק ושאל אותו מה עושים הלאה אחרי התוצאה החמורה של הבדיקה, אחרי הניתוח שבו יסירו את הגידול, איזה טיפולים עושים ומהו המקום הכי טוב בעולם לטיפולים כאלו? וד"ר אקרמן אומר לו בצער רב: "תגיד לאחייך שלא יעשה כלום. ממילא אין שום טיפול מוכח שיגרום לו להאריך ימים. כימותרפיה לא תעזור במקרה הזה, וההקרנות צריכות להיות חזקות כל כך, שאין שום סיכוי שהן לא תגרמו לנזק מידי בהיקף גדול מאוד לעין ולקליפת המוח. עדיף לא לטפל בזה בכלל."

מנחם לא ענה לי את התשובה המלאה אבל מהגמגום שלו וממעט הנתונים שהוא כן סיפק לי הבנתי שהספירה לאחור כבר החלה.

בשלוש בלילה הסתיימו הטלפונים. כבר אין לנו מה לדון עוד בעניין בשעה מאוחרת כל כך, אשתי ישנה, הבת שלי ישנה, ואני יושב לבד במטבח, נאלץ להתמודד עם המחשבה על מה שהולך עכשיו להיות, בלי שיש לי משהו

להעסיק את עצמי בו כדי לרכך את המכה.

זה היה הרגע שבו נשברתי. ניסיתי לומר פרקי תהילים אבל לא הצלחתי.

פרצתי בבכי מטלטל. מי ידאג לבת שלי הלא נשואה? מי ידאג לילדי שכבר נישאו והקימו

בתיים? מי יטפל במשפחה שלי? בהורים שלי? אני מעורב בהרבה מאוד דברים, יש לי תוכניות, מה אני עושה?!

אני מנסה לומר תהילים ולא מצליח, כי אני בוכה בבכי נסער כואב ומטלטל.

פתאום מהעורף, קופצת לה מחשבה, מה קרה לך? מה אתה מתמסך? מה אתה מאבד שליטה? למאות אנשים כבר ייעצת ואמרת להם שאסור לתת לרגשות להשתלט עליך ברגעים כאלו.

אז קדימה! מה עושים עכשיו?

אני זוכר את זה בצורה מוחשית מאוד, אני מתחיל לחשוב מה עושים עכשיו? להמשיך לבכות או להתחיל לחשוב מה אני יכול לעשות כעת באופן מועיל.

הבכי נרגע. אני מסיים לומר את המזמור, ניגש לברז המים, מניח את הראש מתחת לזרם המים הקרים, אולי חצי דקה, מכין כוס קפה חזק במיוחד, לוקח דף נייר מהמדפסת של המחשב ומתיישב לעשות סדר במחשבות.

מה אני עושה עכשיו באופן מועיל!

אני כותב ומוחק, כותב וכותב, מה עוד? מה עוד? באופן מועיל! אחרי כשעה אני שם לב שמילאתי עמוד שלם בשני הצדדים שלו.

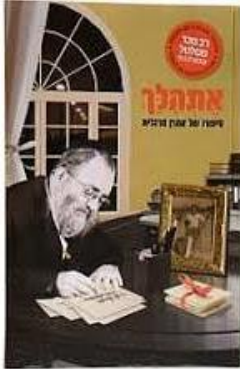
אני אומר לעצמי מזה לא יצא שום דבר, אי אפשר ככה. חייב לצמצם את כל זה לארבע או חמש נקודות. אני מתחיל לדרג. מה הכי חשוב? זה? לא. את זה למחוק, זה במקום הראשון, זה במקום השני, לא, בעצם זה הראשון. בשש בבוקר כבר היה לי פתק עם 6 נקודות. ויתרתי לעצמי שלא יגידו שאני עקשן, הרשיתי לעצמי להוסיף עוד אחד מעבר לחמש הנקודות שתכננתי מלכתחילה.

וה-6 נקודות האלו ליוו אותי, הן היו בשבילי נר לרגלי, הדף הזה ליווה אז, והוא ליווה אותי בהמשך בפעמים הנוספות שחליתי.

זה לא מספיק טוב. עכשיו אני רוצה שאתה, אהרן, תשמח אנשים בתוך המקומות הכי אפלים וכואבים, אני שולח אותך למרתפים העמוקים של הכאב, למקום שבו הילדים שלי שוכבים ונאנקים מסבל, מזרימים להם רעלים לוורידים כדי להתגבר על המחלה שלהם, לשם אני שולח אותך! האם אתה מסוגל להיכנס לשם ולעשות שם את העבודה הזאת? תוכל לבצע את המשימה הזאת למרות שאתה עצמך תהיה מחובר בדיוק כמוהם לצינוריות של רעל ששורף כל חלקה טובה בגוף שלך? "זה התפקיד שלך אהרן! אתה חייב להיכנס לשם, אבל אי אפשר להיכנס לשם בלי המדים המתאימים. המדים במקרה הזה זאת המחלה עצמה", כך הקדוש ברוך הוא אומר לי. "יש לי הרבה ילדים שבורים, לך דבר איתם על אמונה, על ביטחון, על תפקיד הייסורים בעולמנו. לך תשיח מהם לכמה דקות את הסבל הנורא, תעלה שפתיים."

"מאותו רגע", מספר הרב אהרן מרגלית, "הרגשתי שאני השגריר של בורא עולם. המחלה היא כרטיס הכניסה שלי."

"התנהגתי כמו שגריר! דיברתי עם אנשים במצבים הכי קשים. עם כולם. לא דילגתי על אף אחד. אני כאן בתפקיד, אין לי זמן להתעסק בסבל האישי שלי. אף אחד לא היה יוצא בלי שהוא יקשיב לי. התנהגתי כמו תינוק, כמו ילד, עשיתי שטויות כדי לשמח אותם, כדי לתפוס את תשומת הלב שלהם. מדי פעם הייתי מתעשת ולא מאמין על עצמי שאני מתנהג ככה, אבל עשיתי את תפקידי. לא היה אחד שהצליח להתעלם ממני. הייתי מגיע ומתחבר לכל אחד מהחולים שנתקלתי בו. את רוב הטיפולים שלי עשיתי באשפוז יום. אתה מגיע בבוקר, נכנס לאולם שבו עושים את

הכימוטרפיות, ושם אתה מבלה כמעט את כל היום. זה מתחיל בבדיקה הכימית של הדם, ממתנים לתוצאות, לאחר מכן מזמינים מבית המרקחת את השקיות שלך. היו שמים לי שש שקיות, שהיו תלויות על שני עמודי אינפוזיה. הייתי לוקח את שני העמודים, ויחד איתם מטייל באולם הגדול. עובר ממיטה למיטה, מחולה לחולה, עובר בין המיטות והמורסאות של מקבלי הטיפולים. כל אחד והסיפור שלו, כל אחד והרעל שלו. היו אנשים שבכיתי איתם, צחקתי איתם, יש אנשים שהתיידדתי איתם. לא תמיד זה היה אפשרי, חלקם היו

באמצע טיפולים קשים מאוד שגרמו להם לבחילות, הקאות, הרגשה רעה מאוד, חולשה שאי אפשר לתאר.

"אבל הייתי שגריר. הייתי פועל בלי הרף לשמח אותם, לחזק אותם, לתת להם תקווה, לסייע להם להבין שאנחנו נמצאים כאן בגלל סיבה שלפעמים היא נסתרת מעינינו ולפעמים לא, זה לא סתם סבל, יש לו סיבה ויש לו מטרה, כמו לכל דבר אחר שקורה בעולם שברא הקדוש ברוך הוא.

"הייתי שגריר, וזכיתי להחלים, ושוב חליתי והחלמתי וחוזר חלילה. ואני עדיין שגריר, אני יוצא להרצאות, כתבתי את ספרי 'אתהלך', ומזמינים אותי פעמים רבות לשוחח עם חולים במצב קשה, עם ילדים שחולים במחלות נוראיות. מזמינים אותי אל מרתפי הכימוטרפיה, ואני עושה כל מה שאני יכול כדי לשמח אותם, לחזק, ולהעביר את המסר שבסופו של דבר, כולנו שגרירים. לא רק אני, אלא כל אחד. גם אתה שגריר, וכל אחד צריך למצוא ולהבין מה התפקיד שלו, ולבצע אותו מתוך דבקות במטרה."

המשך מאמר מהרב אשר קובלסקי שליט"א

מבצע את תפקידו היטב, אולם במבט מעמיק ניכרת עליו דאגתו...

מאוחר יותר, גילה הילד, נער בן 13 בלבד! – לאחותו, את סיבת דאגתו: הוא יודע שהוא ילד כריזמטי, נעים שיחה ואהוב על הבריות. לכן, רבים נקבצים לשמוע מאמרי פיו, או משמיעים לו מדבריהם. אם עד עתה הנהנה ממעמד זה, הרי שכאשר נחשף לדברי ה'חפץ חיים' המבאר שקשה לפטפטן לשמור פיו ולשוננו כראוי – פתאום הוא מבין שמעמדו זה הוא מטרד מדאיג. הרי איך ישמור פיו ולשוננו כראוי כאשר הוא ילד שמשוחח עם כולם בנעימות, מבדח ומתבדח, פטפטן מתוק כזה?

שימו לב! הוא היה ילד בן 13 בלבד, וביום שמחתו – זה מה שהטריד אותו. איך הוא מצליח לשמור על פיו ולשוננו, לקבל על עצמו להיות שמור מכל דיבור אסור בכל מחיר, בעוד הוא ילד תוסס ופעלתן, עליז ופטפטן, שהכל משוחחים אתו ובסביבתו?! הוא חפץ בכל מאודו להישמר מכל דבר לשון הרע ורכילות כל ימי חייו, אבל אופיו לא תואם לקבלה כזו...

ולכן, למרות הקושי הרב שהיה כרוך בכך, הוא פשוט קיבל עצמו, אי אז, ביום הבר מצוה שלו, לשמור את פיו ולשוננו מכל משמר, להישמר ולהיזהר מכל דיבור אסור, מכל לשון הרע או דיבור גנאי על הזולת. זה מנוגד לאופיו, לסגנונו, לשמחת חייו ולעליזותו התוססת – אולם זו הקבלה אותה קיבל עצמו בו ביום – כילד בן 13! ולימים, העיד שוב ושוב – על איש מסתורי שהיתה לו סייעתא דשמיא, שבורא עולם סייע לו לעמוד בקבלה הזו. עתה אנו יודעים מי הוא האיש

אנשים רבים אולי חשבו שאני חולה חודשים ארוכים ואפילו שנים, אבל האמת היא שחוץ מאותן שמונה דקות שנתתי לרגשות להציף אותי, לא הייתי חולה.

איך באמת עשיתי את זה? איך יכולתי לשמור על קור רוח גם ברגעים הכי קשים בחיים?

התשובה היא שדווקא ממקום מאוד קשה ומאוד כואב ובנקודה מאוד נמוכה, למדתי כבר בגיל מאוד צעיר, שמסכנות היא לא אלטרנטיבה. כשהייתי ילד קטן עם נכות קשה מאוד, הבנתי שמלשכב במיטה ולהרגיש מסכן לא יצא שום דבר טוב. להתמקד בקושי שלך, לא יתן לך כלום. לקנא במישהו אחר לא יוסיף לך שום דבר.

מאוד, הבנתי שמלשכב במיטה ולהרגיש מסכן לא יצא שום דבר טוב. להתמקד בקושי שלך, לא יתן לך כלום. לקנא במישהו אחר לא יוסיף לך שום דבר.

תועלת תצמח לי רק אם אתמקד במחשבה מה אני יכול לעשות באופן מועיל, עם הנסיבות שלי, עם מה שיש לי ביד ברגע נתון זה. להתמקד בדבר הזה. עם מה שיש לי אני נאבק להגיע למקום טוב יותר.

זה הפך להיות לחלק מהאישיות שלי. אין דבר כזה ליפול למסכנות. נכון שלקח לי כמה דקות כדי להתעשת, כי בכל זאת מדובר בבשורה שהפתגם הידוע "כרעם ביום בהיר"

מחוויר לידה. אבל מהר מאוד התאוששתי, עברתי לבחון מה אני עושה באופן מועיל! זה הרגל שקניתי הרבה קודם, והוא מוביל גם לאמונה, בקדוש ברוך הוא. כי באותם רגעים קשים של החיים, אתה מבין שבעצם אתה לא יכול לעשות שום דבר בלי שהקדוש ברוך הוא יסייע בידך.

הרופאים ריפו את ידי, אמרו לי לך. לך הביתה. חבל על הטיפולים הקשים שאתה עובר, הם ממילא לא יצילו את החיים שלך.

פעם אחת שאלתי רופא בציניות: מה אתה רוצה? שאני אקנה כסא נוח עם פיג'מה חדשה, ואחכה למלאך המוות עם כוס קפה ביד? הוא אומר לי "פחות או יותר."

אמרתי לו "לא אצלי. אני לא יעשה למלאך המוות עבודה קלה. אצלי הוא יצטרך להזיע, אני אקנה שלושה פיג'ונות, אחזיק אחד בכל יד ואחד נוסף בין השיניים, ואמתין לו מאחורי החלון המסורג."

זה המסר שלי. צריך לזכור שהחיים הם טובים, ליהנות מהם ולמצות אותם. אתה לא מוותר עליהם בקלות.

לזכור שהרופא יש לו רשות לרפא, אין לו שום זכות לרפות את ידיך ולקבוע לך שאתה כבר עומד למות. זה לא התפקיד שלו.

לצד התוכנית שהכין הרב מרגלית בצורה מסודרת ומסוגנת, שעות אחדות לאחר שהתבשר על מותו הקרוב, הוא גם קיבל החלטה אסטרטגית שליוותה אותו מאז ועד היום, יותר מעשור אחרי אותה מערכה קשה נגד המוות.

"ההחלטה שלי היתה מאוד ברורה", הוא מספר. "החלטתי שלא משנה מה קורה ומה המצב שלי, אני נמצא כאן כדי לעשות את מה שהקדוש ברוך הוא רוצה ממני. עכשיו נשאר רק להבין מה הוא רוצה ממני."

"פניתי לקדוש ברוך הוא בלשון נוכח והתחלתי לדבר אליו: "אבא! אמרתי לו, "אני רוצה שתתן לי להבין מה אתה רוצה ממני. אם אני אבין, אני אבצע. אני לא כועס עליך שהפלת עלי עכשיו מחלה קשה כל כך, אני לא מנסה להילחם נגד הרצון שלך, אני רק רוצה לדעת מה אני צריך לעשות. מה התפקיד שלי עכשיו בעולם הזה."

"משך שעה ארוכה דיברתי ככה לקדוש ברוך הוא. החזקתי בשלחן בכח, וזעקתי בקול שקט. אבא! אבא'לה!! מה אתה רוצה ממני? רק תתן לי להבין ואני מבצע.

" כך המשכתי לדבר ולהתחנן משך שעה או שעה וחצי, ואז הרגשתי שהקדוש ברוך הוא מאיר את עיני, ונותן לי להבין מה התפקיד שלי כעת. הרגשתי כאילו הוא אומר לי "אהרן, נכון שגם עד עכשיו השתדלת לחזק חולים, השתדלת לעזור למי שצריך עזרה, לשמח את מי שקשה לו לשמוח בכוחות עצמו, אבל איפה אתה עושה את זה? במשרד המרווח שלך? זה לא